

Medbejlerne.

Lybstspil i 5 Handlinger af Richard Brinsley Sheridan.

Personer.

Sir Anthony Absolute.
Capitain Absolute, hans Son.
Julie, Sir Anthony's Myndling.
Gaulkland, hendes Forlovede.
Acres.
Sir Lucius O'Trigger.
Sag, Capitainens Tjener.

David, Acres Tjener.
En Ruds.
Gru Malaprop.
Lydia Languish.
Louise, hendes Tjenestepige.
Tjenestefolk.

Handlingen foregaaer i Bath i Lovbet af 5 Timer.

Første Handling.

Første Oprin.

En Gade i Bath.

Budsten saer over Skuepladsen. Fag kommer ind og seer efter ham.

Fag. Hvad? det er jo Thomas! ja vist er det ham. (raaber) Hør! Thomas!

Budsten. Hillemand! der have vi jo Hr. Fag. (ræster ham haanden).

Fag. Unstyld, at jeg beholder Handsten paa. — Det glæder mig dyavleblendt at see Dig igjen, gamle Dreng; Du seer jo sund og frisk ud; men hvem Pøffer havde tenkt at træffe Dig i Bath?

Budsten. Jo, seer De, baade Herren og Kroken Julie og Harry og Madam Kate og Postillionen — vi ere alle arriverede.

Fag. Seer man det!

Budsten. Ja, seer De, for Herren mærkede, at Pødagraen var i Annmarke, og saa syntes han, det var bedst at rejse fra'en, inden den kom — og, høp! saa maatte vi affed inden en Time.

Fag. Ej ej! virig i Alting! ja det ligner Sir Anthony Absolute.

Budsten. Men sig mig engang, Hr. Fag, hvorledes har den unge Herre det? Gudsod! Sir Anthony vil gjøre store Djne, naar han seer Capitainen her.

Fag. Jeg tjener ikke længer Capitain Absolute.

Budsten. Birkelig?

Fag. Jeg er fortiden hos Fændrik Beverley.

Budsten. Da har De neppe gjort en Forandring til det Bedre, Hr. Fag.

Fag. Jeg har ingen Forandring gjort. Budsten. Iffe? sagde De iffe, at De havde forladt den unge Herre?

Fag. Nej, jeg gjorde iffe. — — Naa, min brave Thomas, jeg vil ikke narre Dig længer — fort og godt: Capitain Absolute og Fændrik Beverley ere en og den samme Person.

Budsten. Ahah! der stikker da bestemt Noget under! lad mig høre, hvad det er, Hr. Fag — jeg har jo aldrig sjælt Noget for Dem.

Fag. Kan Du tie?

Budsten. Som en Droschkehest.

Fag. Nu da, Thomas: Grunden til det Hele er Kjærlighed, som — det kan Du læse Dig til paa Prent — fra Arilds Tid har drevet Kastelavnslojer.

Budsten. Ej ej! jeg tankte nok, der var en Dame med i Spillet. — Men, sig mig, hvorfør udgiver han sig kun for Fændrik? havde han endda gjort sig til General, saa...

Fag. Ja deri stikker Hemmeligheden. Du maa vide, at min Herre er forelsket i en Dame med en ganske aparte Smag; hun synes bedre om ham som Fændrik med en lille Gage, end hun vilde gjøre, naar hun vidste, at han er Son og Arving af Sir Anthony Absolute, Baronet med 3000 £ om Aaret.

Budsten. Det var da en lojerlig Smag! — Har hun da Grunker, Hr. Fag? er hun rig?

Fag. Om hun er rig? hun har Aktier i den halve Verden! Gudsod! hun kunde betale Statsgælden ligesaa let, som jeg min Badsterkone! hun har en Skjædehund, der æder af Guld! hun foder sin Papagøje med ægte Perler, og hun bruger Obligationer til Bindster!

Budskæn. Det var som Fanden! saa har hun det da i tusindvis, kan jeg troe! — Men gaae hun og Capitainen godt i Spænd sammen?

Fag. De ere forsliebte som Turtelduer.

Budskæn. Maa man spørge om hvad hun hedder?

Fag. Lydia Languish. — Det Værste er, at der er en gammel sejg Tante iveden; men hun har da forresten ikke seet Capitainen, for vi bleve forst bekjente med Frøken ved et Besøg i Gloucestershire.

Budskæn. Seer man det! — ja, saa gid de vare vel spændte i Egtestabets Seletoi! — Men, siig mig, Hr. Fag, hvad er egentlig Bath for en By? jeg har hørt en heel Deel om den; her er nok altid Lyftighed paaførte, hvad?

Fag. Ja saamænd, Thomas, ja saamænd! det er en rigtig Driverby: om Morgenens gaae vi i Brøndsalen — skønt hverken Capitainen eller jeg drifter Vand —; efter Frokost slentre vi om paa Paradepladsen eller spille et Parti Billard; om Aftenen faae vi os en Swingom — men Fanden staar i det: jeg er kied af det Væsen; denne Regelmæssighed slover mig; ingen Musik og intet Kortspil efter Kl. 11! — Hr. Faulklands Kammerhjener og jeg, vi munstre os dog iringen lidt længer paa vor egen Gælej; jeg skal med Hornselsje indføre Dig i vort Selfab, han vil vist gefalde Dig.

Budskæn. Ih, jeg hænder jo godt Hr. Du-Peigne; hans Herre skal jo giftes med Frøken Julie.

Fag. Det er sgu ogsaa sandt. — Men, Thomas, Du maa fixes en Smule op; hører Du: der er nu denne Party; hvad Djævlen skal den til? Du vil ikke see en enestie Lou-donner-Kudst med saadan en.

Budskæn. Saameget desto værre — nei, da jeg hørte, at Dommerne og de Lærde begyndte at gaae med deres eget Haar, saa tankte jeg nok, hvad der vilde følge paa: var Modeu forst traengt indenfor Stranken, vilde den snart naae op paa Buffen; — men det duer sgu ikke, det kan De troe, Hr. Fag, og mig faaer man ikke til at afslægge min Party, lad saa Dommerne og de Lærde gjøre, hvad de ville.

Fag. Ja, vi kunne jo være lige gode Bønner for det.

Budskæn. Ja, Gud velsigne Dem, hver Stand vil nu have det paa sin Maade, — om det saa er i min Hjemstavn, saa lader Fogden nu sine røde Haar gloe, mens Dick Sned bander paa, at han aldrig vil afslægge sin Party, om saa hele det lærde Cleresie skulle faae isinde at vise sig med deres eget Haar.

Fag. Birkelig! det er sgu godt sagt af ham! — Men see, Thomas, hvem kommer der?

Budskæn. Hilledød! det er jo Capitainen. Er det Kjæresten, der er med ham.

Fag. Hvor vil Du hen? det er Louise, hennes Kammerpige. De boe i Huset der-henne; — men jeg maa efter ham for at fortælle ham min Nyhed.

Budskæn. Seer De! han giver hende Penge! — Naa, Hr. Fag...

Fag. Farvel, Thomas. Vi have Mode iasten Kloften 8 "i den gyldne Sol"; der skulle vi have et lille Pittenkit.

(De gaae).

Andet Oprin.

Et Paalæbningsværelse hos Fru Malaprop.

Lydia sidder paa en Sovba med en Bog i Haanden. Louise.

Louise. Jeg har saamænd løbet hele Byen rundt efter den, Frøken; der er vist ikke i Bath et eneste Lejebibliothek, hvori jeg ikke har været.

Lydia. Kunde Du da ikke faae "Trostabs Belønning"?

Louise. Nej, mænd om jeg funde.

Lydia. Eller "det ulykkelige Egtestab"?

Louise. Nej, jeg funde ikke.

Lydia. Heller ikke "Et Hjertes Bildsætter"?

Louise. Nej, det var rigtig ubeldigt; Hr. Bull sagde, at Frøken Sickey Saunter havde sat det den hente et Djæblik isforvejen.

Lydia. Ak! det var Skade! — Spurgte Du efter "Den ømme Fortvivlelse"?

Louise. Eller "En sværmende Piges Hjælper"! jo, Frøken, jeg spurgte alvegne efter den. Jeg knunde have faaet den hos Wilson; men Lady Slattern Lounger, der just havde sendt den tilbage, havde faaledes tilsvinet den og fyldt den med Øselsører, at man ikke kunde være befjendt at læse i den.

Lydia. Ak ja! jeg kan altid see, naar Lady Slattern har haft en Bog for jeg; hun kan ikke læse en Linie uden at pege sig frem med Fingrene, og hun lader bestemt sine Negle vore for at kunne sætte Mærke i Margen. — Men hvad har Du da bragt mig, min Pige?

Louise. O, see her Frøken! (strammer Boger ud af Lommen) Her er "Den gordiske Knude" og her er "Peregrine Pickle"; her er "Et folksomt Hjertes Taarer", og her "Humphrey Klinker"; her er "En Dame af Stands Memoirer, strevne af hende selv", og her er anden Deel af "Den sentimentale Rejse".

Lydia. Ak! Hvad er det for Boger der-henne ved Spejlet?

Louise. Det er ikke Andet end "Menne-skets Pligter"; den er saa deejlig stor, og jeg bruger den til at presse deres Blonder med.

Lydia. Godt. Giv mig min Salvosatle.
Louise. Er det den i det blaae Bind,
Froken?

Lydia. Min Luugteflaske, Din Tosse!

Louise. Ah, den! var saa god.

Lydia. Tys, der kommer Nogen! synyd
Dig at see, hvem det er.

(Louise gaaer).

Jeg synes, jeg hørte Cousine Julies Stemme.
(Louise kommer tilbage).

Louise. Gud, Froken! det er Froken
Melville.

Lydia. Er det muligt!

(Louise gaaer).

3die Optrin.

De Forrige. Julie.

Lydia. Min kære Julie, hvor det glæder
mig... (De omfavne hinanden) hvor det var
en uventet Hornojelse...!

Julie. Detho større haaber jeg, den er.
— Men hvad er der ivenen? Du lod Dig
først nægte hjemme.

Lydia. O, Julie, jeg har saa Meget at
fortælle Dig! — Men sig mig først, hvor-
for Du er kommen til Bath. Er Sir
Anthony her?

Julie. Ja, vi ankom for en Time siden,
og, saasnart han har gjort sit Toilette, kom-
mer han vist herhen for at gjøre Fru Malap-
roy sin Opvartering.

Lydia. Saa vil jeg, inden vi blive for-
styrre, betroe Dig nogle af mine Gjenvor-
digheder; jeg veed, jeg kan gjøre Regning
paa Dit Hjertes Deeltagelse, om end den
folde Hornust maa fordomme mig. — Af
mine Breve hender Du min Forbindelse med
Beverley; — men han er tabt for mig, Ju-
lie! Tante har opsnappet et af hans Breve
og saaledes opdaget det Hele. Hun har
holdt mig indespærret lige siden — — og
dog er hun selv — ja Du vil neppye troe
det — hun er formelig bleven forelsket i en
lang irst Baron, som hun træf sammen med
ved en Fest hos Lady Macchusse.

Julie. Du spøger, Lydia.

Lydia. Jeg giver Dig mit Ord derpaa.
Hun fører velfig en Slags Correspondance
med ham, rigtignok forelskig under et finger-
ret Navn, men Delia eller Celia er det, det
er vist.

Julie. Men saa er hun vel bleven mere
estergivende mod Dig?

Lydia. Evertimod, hun er bleven mere
misstænkelig. — Men det er ikke min eneste
Sorg; den afskyelige Aeres ventes hertil idag,
saa Du indseer, at jeg vil blive piint og
plaget!

Julie. Kjære Lydia, haab det Bedste.
Sir Anthony skal nok anvende sin Indflydelse
hos Fru Malaproy.

Lydia. Men Du har endnu ikke hørt det

Barste. Der var uheldigvis opstaact en
lille Uenighed mellem Beverley og mig, lige
sor min Tante opdagede vor Forbindelse, og
da jeg ikke har set ham siden, ere vi ikke
blevne forsonede.

Julie. Hvormed havde han da forsyndet
sig?

Lydia. Med slet Intet. Saa længe vi
have hændt hinanden, havde vi ikke en eneste
Gang været uenige, og jeg begyndte at
frygte, at han aldrig skulde give mig en An-
ledning dertil. Dersor blev jeg itorsdags
et Brev til mig selv for at underrette mig
selv om, at Beverley i denne Tid gjorde
Cour til en anden ung Dame. Jeg under-
tegnede det "Deres ubekjendte Ven", viste
det til Beverley, bebrejdede ham hans Tro-
loshed, lod som jeg var yderst forbittret og
sor højtideligt, aldrig at ville see ham
mere.

Julie. Og dermed stilles J? og Du har
ikke set ham siden?

Lydia. Dagen efter opdagede Tante det
Hele — og jeg, som kun havde til Hensigt
at plage ham en tre, fire Dage, har nu tabt
ham for bestandig.

Julie. Er han saa trofast, som Du har
bestreft mig ham, saa opgiver han Dig ikke
saa let; dog betænkt, Lydia, hvad Du selv
har sagt mig: han er kun Hændrik, og Du
har 30000 £!

Lydia. Du veed jo, at jeg mister Stør-
steden af min Formue, dersom jeg, mens
jeg endnu er umyndig, gifter mig uden Tan-
tes Tilladelse; og dog er det just det, jeg
har besluttet at gjøre, lige siden jeg hørte,
hvilken Straf det vilde have tilfølge. Det
vilde desuden ikke være mig muligt, at elste
en Mand, der paa Grund heraf kunde onse
en eneste Dags Opsættelse.

Julie. Hvad er nu det for et Indfald? det
er en af Dine sædvanlige Griller!

Lydia. Og det bestylder Du mig for!
jeg troede, at Faulkland havde vænnet Dig...

Julie. Ikke til sine Gejl.

Lydia. Men, à-propos — Du har dog
vel ladet ham vide ...?

Julie. Nej, jeg har ikke, han har ingen
Anelse om, at jeg er her i Bath. Sir An-
thony fattede sin Beslutning saa hørtigt, at
jeg ikke kunde saae Lid til at give ham Un-
derretning.

Lydia. Sir Anthony — ja, det er sandt,
Du staer jo under hans Bestyrtelse; men
igrunden er Du dog Din egen Herre, Julie,
og jeg begriber dersor ikke, at Du et heelt
var har villet være en Bold for den uak-
nemmelige Faulklands Luner og Skinsyge.
Han opætter bestandig at blive Din Mand
og tillader sig dog, at være ligesaa fordrings-
fuld, som om han allerede var det.

Julie. Du gjør ham uret, Lydia; det
er kun min Faders Død og nogle paafol-
gende Forvilklinger, som have forsinket, hvad

jeg veed at være min Faulklands mest brændende Døfe. Han er for ødelig til at være ietsindig i en saadan Sag. Og med Hensyn til hans Karakter gør Du ham ogsaa uret; tro mig, han er for stolt, for ødel til at være skinsyg. Han er underiden lidt gnaven og trættehær — men han lægger jo heller ikke Stjål derpaa; han er underiden forsommelig, hvor en Elster ikke plejer at være det — men det er fordi hans Hjertes Høstelser ere saa brændende og oprigtige, at de forsmaae den nymodens Kjærligheds Egouetteri. Hans Kjærlighed er endnu i sin fulde Friskhed, den udfylder hele hans Sjæl, og skjondt han er for stolt til ikke at forde en fuldkommen Gjengjeldelse, saa er han dog tillige for bestedten til at tro sig berettiget til den. Han troer sig ikke værdig til at blive elstet saa høit som han ønsker det, og frygter derfor, at han ikke bliver elstet nok. — Jeg tilstaaer, at dette hans Sind har voldet mig mange forgelige Timer; men jeg har lært at betragte mig selv som hans Skyldner for de Usukommeheder, som ere begrundede i hans varme Kjærlighed.

Lydia. Jeg kan ikke bebrejde Dig, at Du forsvarer ham; men sig mig oprigtigt, Julie — hvis han ikke havde reddet dit Liv, troer Du da, Du vilde have været ham ligesaa hengiven som Du nu er det? tro mig: det Bindstod, som bragte Eders Baad til at kørte, var Merker for Din Kjærlighed.

Julie. Taknemligheden kan vel have skyret min Kjærlighed til ham, men jeg elstede ham, for han træste mit Liv; og, selv om jeg ikke havde gjort det, vilde da ikke en saadan Forbindelighed være tilstærkelig...

Lydia. Forbindelighed! det er jo kun, hvad enhver Vandhund vilde gjøre! det kunde da aldrig falde mig ind, at stjælte mit Hjerte til en Mand, fordi han kunde sovnme.

Julie. Gy, Lydia, Du er altfor staanselos...

Lydia. Det er jo ogsaa kun Spøg. — Men tys! der kommer Nogen.

(Louise kommer løbende).

Louise. Froken! Sir Anthony Absolute er kommen hjem med Deres Tante.

Lydia. Jeg kan ikke troe, at de komme herop — men pas dog paa, Louise.

(Louise gaaer).

Julie. Nu er det bedst, jeg gaaer. Sir Anthony veed ikke, at jeg er her, men trofes vi, vil han opholde mig for at vise mig Byen. En anden Gang skal jeg gjøre Fru Malaprop min Døpavræring, og saa skal hun saae Lov til at regale mig saa længe, hun har Lyk, med sine udvalgte Ord, som hun saa beundringsværdigt forstaaer at anvende paa urette Sted.

(Louise kommer).

Louise. Nu komme de herop, Froken!

Lydia. Saa vil jeg ikke opholde Dig, hjære Cousine, Farvel! — Du længes vist

ogsaa efter at funne sende Faulkland Bud. Kom — gaag gjennem min Stue ned ad den anden Trappe!

Julie. Farvel! (De omsynder hinanden. Julie gaaer).

Fjerde Optrin.

Lydia. Louise.

Lydia. Skynd Dig nu at sjule disse Boger. Kast "Peregrine Pickle" under ToilettborDET og "Roderik Rantom" ind i mit Sovemølle; siiik "Den forelskede Brinds" under Søsaen og "Ovid" bag Puden — der; put "Den folsomme Mand" i Din Komme; saa, læg nu "Dydens Spil" frem, saa de kunne se den og lad "Foreyes Præfener" ligge opslaaet paa Bordet.

Louise. Nej, Froken, det gaaer ikke an; Haarstjæreren har revet Blade ud af den lige til Kapitlet om "Ullarelig Stolthed". Lydia. Det gør Ingenting; slaa op ved "Maadcholdenhed". — Rak mig "Kvindens Moral". — Saa, lad dem nu kun komme. (Louise gaaer).

Femte Optrin.

Lydia. Fru Malaprop og Sir Anthony komme.

Fru Malaprop. See der, Sir Anthony, der sidder hun, den gjenstridige lille Tosse, som partout vil bringe Etam over sin Famille og formindre sig selv ved at hengive sig til en Person, der ikke ejer en Hvid.

Lydia. Jeg troede, Tante, at De...

Fru Malaprop. Du troede! har Nogen spurgt Dig om, hvad Du troede? en ung Pige har ikke godt af at troe. — Vi komme for at anmode Dig om at glemme denne Bindbeutel, hører Du, at illuminer ham fuldkommen af Din Hutmølle.

Lydia. Ah, Tante! vores Grindringer ere uafhængige af vor Billie: det er ikke saa let at glemme.

Fru Malaprop. Men jeg figer Dig, at det er det; Intet paa Jorden er saa let som at glemme, naar man fun for Alvor vil det. Jeg veed, at jeg har glemt Din kjære salig Ønskel saa aldeles som om han aldrig havde været til, og det alene, fordi jeg troede, det var min Pligt; og jeg maa sige Dig, at det slet ikke passer sig for en ung Pige at have en saa urimelig god Hutmølle.

Sir Anthony. Hvad behager! vil Froken Lydia erindre, hvad De vil, at hun skal glemme? — Ja, det kommer der af den megen Læsning?

Lydia. Hvormed har jeg forskyldt, Tante, at De behandler mig saaledes?

Fru Malaprop. Forsøg nu bare ikke at escarpere; Du veed jo, at jeg har Beviser for, hvad jeg siger. — Men sovar mig: vil Du love at gjøre, hvad der bliver Dig beslæft? vil Du tage den Mand, Dine Venner have bestemt for Dig?

Lydia. Jeg maa reentud sige Dem, Tante, af selv om jeg ikke allerede havde givet en Anden Fortriuet, saa vilde dog Deres Valg være min Afsky.

Fru Malaprop. Hvad har Du med Fortrin og Afsky at bestille? det passer sig ikke for en ung Pige, og Du burde vide, at begge disse Køleiser tæbe sig lidt efter lidt, og at det derfor altid er det Sikkreste at begynde Egtekabet med lidt Afsky. — Jeg hører godt, at jeg, for jeg blev gift med Din kære salig Onkel, hædede ham, som om han havde været en Morian, og dog veed Du, hvad jeg blev for en Kone! o, Ingen veed, hvormange Taarer det kostede mig, da det behagede Forsynet at falde ham bort fra min Side! — Men, set, at vi lade Dig gjøre et andet Valg, vilde Du da love os at renoncere paa denne Beverley?

Lydia. Selv om jeg kunde forstille mig nok til at love det, vilde mine Handlinger dog suart forræde mine Tanfer.

Fru Malaprop. Gaa, luf Dig inde i Dit Kammer, fald ikke Andre til Besøer ned Dit flotte Lune!

Lydia. Jeg gaaer gjerne, Tante; thi naar jeg er alene kumne Andre idetmindst ikke gjøre mig Gjengjæld.

(gaaer).

Sjette Optin.

Fru Malaprop. Sir Anthony.

Fru Malaprop. Sissen en spydig lille Tingest!

Sir Anthony. Det er ikke til at undres over, Kru; det er Altsammen en naturlig Folge af at lære unge Piger at læse. Om jeg saa havde et heelt Dufin Dottre, vilte jeg, saa sandt jeg lever, før lade dem lære den sorte Kunst end deres Alfabet.

Fru Malaprop. Ja, Sir Anthony, De er jo en fuldekommen Misantrorp.

Sir Anthony. (Gaster et spejende Øj til omkring i Stuen). Paa Bejen herhen saae jeg Deres Nieces Ejendomme komme ud fra et Lejebibliothek; hun havde en Bog i hver Haand; de vare bestede i marmorerede Omslag. Fra det Djeblit vidste jeg, hvad jeg kunde vente mig af hendes Frøken.

Fru Malaprop. Det er ogsaa nogle afskyelige Indretninger!

Sir Anthony. Ja, Kru, et Lejebibliothek i en By er en Planteskole for alt Slags Djævelstab; det er et eviggront Træ, som hele Aaret bærer giftige Frugter! — og tro,

mi, Fru Malaprop, at de, der holde saa meget af Bladene, ogsaa suart ville længes efter Frugten.

Fru Malaprop. Hy, Sir Anthony, De taler sikkert sakonist.

Sir Anthony. Saa sūg mig da lige frem, hvad De mener, en ung Pige burde vide.

Fru Malaprop. Seer De, Sir Anthony, jeg vilde paa ingen Maade have, at min Datter skulle have sligt alverdens Biisdom, thi altfor megen Kærdom klæder ikke en ung Pige; jeg vilde f. Ex. ikke, at hun skulle give sig af med Greek, Hebraist eller Algebra eller Simoni eller Fluxioner eller Paradoxer eller andre saadanne inflammatoriske Biderstabsgræne; hun behøvede heller ikke at hænde Brugen af alle disse mathematiske, astronomiske, diaboliske Instrumenter — men, naar hun var 9 Aar gammel, vilde jeg sende hende til en Pensionsanstalt, for at hun kunde lære lidt Verden og Levemaade; derefter skulle hun have et overslædigt Kjendstab til Regning, og naar hun blev ældre, vilde jeg lade hende lære lidt Geometri, for at hun kunde vide lidt Bested med de forstjælige Landes Grænser og inddyrdes Beliggenheden; men fremfor Alt skulle hun være fuldkommen Herre over Orthodoxien, deels for ikke at bogstavere og udtales Ordene saa stammelig leti som unge Piger i Almindelighed gjøre, og deels for at repreндere den sande Betydning af de Ord, hun bruger. Seer De, Sir Anthony, det er nu, hvad jeg mener, at en ung Pige burde vide, og jeg troer ikke, der er en eneste superstitione Artikel i det Hele.

Sir Anthony. Jaja, Fru Malaprop, jeg vil ikke argumentere Sagen længer med Dem, skjont jeg maa tilfæde, at De er en meget maadebolden og fojelig Dame at disputere med; næsten hvert tredie Ord, de siger, taler til min Fordeel. Men for at komme tilbage til den egentlige Gjenstand for vor Samtale — De har altsaa Intet at indvende mod mit Forslag?

Fru Malaprop. Aldeles Intet, det forsikrer jeg Dem. Jeg har ikke givet Hr. Aeres noget bestemt Lovte, og, da Lydia saa haardnakket paastaaer ikke at ville have ham, saa kan Deres Son maasee være heldigere.

Sir Anthony. Saa vil eg strax skrive efter Negatien. — Skjont jeg selv i længere Tid har tenkt paa dette Parti, veed han dog ikke et Ord derom. Han er forosjeblikket i sin Garnison.

Fru Malaprop. Jeg hænder jo rigtignok ikke Deres Son, Sir Anthony, men jeg haaber, at han ikke vil gjøre Indvendinger.

Sir Anthony. Indvendinger! lad ham gjøre Indvendinger, om han tor! nej, Fru Malaprop, Jack veed altfor godt, at deen ringeste Muskens øjeblikkelig gør mig rasend. Min Opdragelsesmethode er saa simpel, som

den vel kan være. Da han var yngre hed det altid; "Jack, gør det"; knurrede han, fik han En paa Øret, og knurrede han atter derover, sendte jeg ham øjeblikkelig ud af Stuen.

Fru Malaprop. Ja, den Methode er min Tro god; der er saamand Ingenting saa concilierende for unge Mennesker som Strenghed. — Nu skal jeg give Hr. Acres sin Afsked og forberede Lydia paa at modtage Deres Sons Präpositioner; men saa haaber jeg da ogsaa, at De vil bestrive hende for Capitainen som en Gjenstand, der ikke er aldeles til at kaste Brag paa.

Sir Anthony. Jeg skal not grieve Sagen suuldt an. — Jeg maan nu forlade Dem, Fru Malaprop, og beder Dem kun at anvende dygtig Evangel, hvis det gøres fornødent. Folg mit Raad: dygtig under Pidsten, hvis hun afflaaer at gaae ind derpaa; under Laas og Lufte med hende — og vilde De blot en tre, fire Dage lade Tjenestefolke glemme at bringe hende Middagsmad, saa skulde De see, hvor utrolig fojelig hun vilde blive.

(gaar).

Syvende Optrin.

Fru Malaprop. Senere Louise.

Fru Malaprop. I ethvert Tilfælde er det mig kjært at blive hende kvit, thi hun har paa en eller anden Maade facet Mys om min Godhed for Sir Lucius O'Trigger. — Louise kan ikke have forraadt mig? nei, den Pige er saa stor en Gaas, at jeg suart skulde have bragt hende til Bekjendelse. (taler) Louise! Louise! — Hørde hun været mere suu, vilde jeg aldrig have betroet mig til hende.

(Louise kommer).

Louise. Kaldie Fruen?

Fru Malaprop. Ja, min Pige. Saae Du Sir Lucius, da Du var ude?

Louise. Nej, Fru, ikke et Glint af ham.

Fru Malaprop. Jeg kan da stole paa, at Du ikke har omtalt...

Louise. Herre Jemini! for skulde jeg da tage Livet af mig selv!

Fru Malaprop. Taja, lad dem ikke be-nytte sig af Din Ensoltighed.

Louise. Nej, Fru.

Fru Malaprop. Kom ind til mig om et Djeblit, saa skal Du saae nok et Brev til Sir Lucius; men husk vel paa, at hvis Du nogensinde rober, hvad der bliver Dig betroet med mindre det skulde være andre Folks Hemmeligheder til mig, saa vil Du for bestandig forspilde min Malveillance, og det, at Du er ensolig, vil ikke være nogen Undstydning for Din Sladdervornhed.

(gaar).

Medbejelerne.

Ottende Optrin.

Louise.

Louise. (foranbrer sit Øksen). Ha, ha, ha...! see saa, min kjære Ensoltighed, nu skal Du have Lov at hvile lidt. Andre Piger i min Stilling gjøre sig Umage for at synes klægtige og suu, men jeg foretrækker den taabeligste Dumheds Blasfe, notabene naar mine sharpe Øjne uhindret kunne titte igjennem den. — Lad mig engang regne efter, hvad min Ensoltighed har indbragt mig i den sidste Tid. (Seer paa et Stykke Papir) "For at have hujvet Kroken Lydia med at lægge Planer til at leve bort med en Fænbris — i rede Penge om forstjellige Tider: 12 £ 12 Shilling; i Kjoler: 5 £; Hatte, Manchester, Kapper & &: i det Uendelige. Fra samme Fænbris i Lovet af den sidste Maaned: 6½ Guineer, omrent et Hjertingaars Lov! — "Item fra Fru Malaprop for at have forraadt de unge Folk til hende" — da jeg saa, at Sagen all'gevel vilde blive opdaget — "2 Guineer og en sort Adriene. Item fra Hr. Acres for at overbringe diverse Breve" — som jeg aldrig overbragte — "2 Guineer og et Par Spænder. Item fra Sir Lucius O'Trigger: 3 Kroner, 2 Guldmedaller og en Solvsnusstobaksdaase!" — Ikke saa ilde gjort endda, min gode Ensoltighed! — Den stakkels Irlander har jeg inbilledt, at jeg bragte hans Breve til Fælkenen og ikke til hendes Tante, thi jeg har godt mørket, at han er ligesaa stolt, som han er fattig — og Formuen trykker ham bestemt ikke! —

(gaar).

Anden Handling.

Første Optrin.

Et Værelse hos Capitain Absolute.

Capitain Absolute. Fag.

Fag. Ja, Herre, mens jeg var derhenne, kom Sir Anthony. Jeg sagde ham, at jeg var bleven sendt for at spørge til hans Venindende og for at saae at vide, om det var ham belejligt at modtage Dem.

Absolute. Og hvad sagde han, da han hørte, at jeg var i Bath?

Fag. Han blev saa forbavset, som jeg aldrig har set ham for; han tumlede flere Stridt tilbage, utsiodte en heel Snees Eder, og spurgte hvad Djævlen der havde fort Dem hertil?

Absolute. Og hvad svarede Du?

Fag. O, jeg spiste ham af med en Løgn; jeg hørte ikke saa noje, hvad jeg sagde; men før De kom rolig, han fik ikke Sandheden at vide. Men, med Forlov, — for at undgaae ubebagelige Fejtlægninger ifremtiden, vilde jeg nok lidt mere bestemt have at vide, hvad det nu egentlig skal være, som har foranlediget vor Reise her til; saa kan der dog komme lidt Sammenhæng i vores Oprindelse. — Sir Anthony's Ejendomme var ellers meget nysgjerrige, meget nysgjerrige!

Absolute. Du har dog vel ikke sagt dem Noget?

Fag. Nej, ikke et Ord. Herre, ikke et Ord. Det er jo rigtignok sandt, at Thomas Kudst, paa hvis Lavshed man forresten kan stole...

Absolute. Gudsdom! Du har dog vel ikke betroet ham Noget?

Fag. Nej, Herre, — nej — nej — ikke et Ord. Han var jo rigtignok noget nysgjerrig; men jeg var mig sikkert ad, forbandet sikkert! "Min gode Thomas" sagde jeg — De ved, man figer altid "min gode" til sine Underordnede — "min Herre er kommen til Bath for at hverve"; ja, for at hverve, sagde jeg, men hvad enten det nu er Mennester eller Stemmer — som De nog ved — saa kommer det hverken ham eller nogen Anden ved.

Absolute. Hverve? aa ja, det gaaer an; lad det da blive derved.

Fag. Ja! Herre, det er en ypperlig Idee. Men for nu at gjøre Sagen sandsynlig, fortalte jeg Thomas, at Deres Velbaarenhed allerede havde hævet fem afdelidige Porteure, syv Opvartere under Lavalder og 13 Marqueurer.

Absolute. Dumrian! Du skal aldrig sige mere end Du har nodig.

Fag. Om Forladelse, Herre, om Forladelse! men, med Forlov, en Løgn duer ikke, med mindre man behørig understøtter den. Naar jeg trækker Verler paa min Opfindsomhed til en god, courant Løgn, saa besørger jeg selv baad Entossement og Verel.

Absolute. Jaja, men pas blot paa, at Du ikke stader Din Credit ved at tilbyde for megen Sikkerhed. — Er Hr. Faulkland kommen hjem igjen?

Fag. Han er ovenpaa for at klæde sig om.

Absolute. Ved Du, om han har erfaret Sir Anthony's og Troken Melvilles Ankomst?

Fag. Det har han neppe; thi siden han kom hjem, har han ikke talst med Andre end sin Kammerjener. Men det forekommer mig, at jeg hører ham komme ned.

Absolute. Gaa og siig ham, at jeg er her.

Fag. Ja, Herre, (det han gaaer:) men, med Tilladelse, hvis Sir Anthony skulle komme, vil De da være saa god at erindre, at vi ere her for at hverve?

Absolute. Det skal jeg nok.

Fag. Og for mit gode Navn og Nygtes Skuld vilde jeg bede Deres Velbaarenhed om at lade et lille Ord falde om Porteurerne og Opvarterne; jeg vil betragte det som en stor Kunst.... thi sjondt det aldrig generer mig at lyve for at bevise min Herre en Ejendom, saa tryffer det dog Ens Samvittig; ved at blive greben deri.

(gaaer).

Absolute. Nu skal jeg tage min luneulde Ben lidt i Skole. Hvis han ikke ved, at hans Forlovede er her, vil jeg drille ham lidt, inden jeg forteller ham det.

Andet Oprin.

Absolute. Faulkland.

Absolute. Velkommen tilbage til Bath, min Ven; det kan man kæste at være punktlig.

Faulkland. Der var Intet, som holdt mig tilbage, da jeg havde besørget mit Wrinde. Naa, hvad Nyt siden jeg forlod Dig? hvorledes staae Sagerne mellem Dig og Lydia?

Absolute. Uden den mindste Forandring; jeg har ikke ført hende siden vort Klammeri. Jeg venter imidlertid hvert Djeblif at faae Bud fra hende.

Faulkland. Hvorfor overtaler Du hende ikke til at løbe bort med Dig?

Absolute. Hvadfornøget? og miste $\frac{1}{2}$ af hennes Formue? det glemmer Du, min Ven. Nej, dertil funde jeg for længe siden have bragt det med hende.

Faulkland. Men hvorfør bliver Du ved at spille Komedie med hende? dersom Du er sitter paa hende, saa fri i Dit virkelige Navn hos Tanten og striv til Sir Anthony, og bed om hans Samtykke.

Absolute. Saa sagte, min Ven, saa sagte! thi, sjondt jeg er overbevist om, at Lydia vilde løbe bort med mig som Hendrik Beverley, saa er jeg paa ingen Maade vis paa, at hun vilde have mig, naar hun sit at vide, at jeg har en god Formue ivente, og allermindst, naar vi forst fulde have Familiens Samtykke, og naar Brylluppet fulde gaae for sig med de sedvanlige, prosaistiske Formaliteter. Nej nej, jeg maa gradvis forberede hende paa denne Opdagelse og gjøre mig uundværlig for hende, for jeg bover det. — Men Faulkland, Du spiser da sammen med os i Hotellet idag?

Faulkland. Nej, det kan jeg virkelig ikke; jeg er ikke oplagt til at være i Selskab.

Absolute. Du fortalte, at jeg fulde bryde med Dig. Der er jo intet Udkomme med Dig og Din Kjærlighed! else dog som en Mand!

Faulkland. Jeg tilstaaer gjerne, at jeg i det Punkt...

Absolute. Speil Dig i mig! jeg giver jo ogsaa en Elsters Rolle, og dertil en romantisk Elsters! men derfor slæber jeg ikke evig og altid paa et heelt Læs Twyl, Haab, Frygt, Ønsker og audet saadant Tyldegodts for en Landsbygdes Hjerner!

Faulkland. O, Jack, hos Dig ere ikke Hjerte og Sjæl knyttede ulykkeligt til en og samme Pige; Du spiller et hejt Spil, men taber Du, vover Du en ny Indsats. Jeg derimod har sat min hele Lykke paa et eneste Kort, og er jeg uheldig, taber jeg Alt.

Absolute. Men i Guds Navn! hvad Grunde har Du da til at cengste Dig, Du Grillekænger?

Faulkland. Grunde, siger Du? store Gud! har jeg ikke Grunde i tufinduus! jeg cengster mig for hendes Humeur, hendes Sundhed, hendes Liv; hun tager sig maakee min Kraværelse nær; hendes Langsel efter min Tilbagekomst, hendes Angstelse for mig nedtrykker maakee hendes blide Sind; og saa hendes Helbredstilstand — giver hver Time paa Dagen mig ikke Grund til at cengste mig for den? regner det, bliver hun maakee forkølet; blæser det, angribes maakee hendes Nerver; Middagsholens Barme, Aftenens Dug utsatte maakee hendes Liv for Fare — hendes Liv, som ene giver mit sit Verd! o, Jack, naar omme og fintfolende Sjæle ere stille fra hinanden, er der ingen Sky paa Himlen, ikke en Bevægelse af Elementerne, ikke den svageste Luftinying, som jo antyder, at de Elstende have Grund til at cengste sig.

Absolute. Ja, men det staaer os jo fint for at forståae disse Antydninger eller ikke, det er juft Tinget. — Naar Du nu var overbevist om, at Julie var rast og vel tilmode, saa vilde Du altsaa være fuldkommen tilfreds?

Faulkland. Jeg vilde være usigelig lykkelig; det er det Enestre, jeg cengster mig for.

Absolute. Saal kan jeg ihaft helbrede Dig: Froken Melville er fuldkommen rast og i dette Djeblit her i Bath.

Faulkland. O, Jack! Du narrer mig!

Absolute. Det er ikke en Time siden, hun ankom med min Fader.

Faulkland. Er det virkelig Alvor?

Absolute. Jeg troede, Du kendte Sir Anthony for godt til at blive forundret over den Sort pludselige Indfald. Men — alvorlig talt — det er som jeg siger, paa Gære!

Faulkland. O, Jack! Du er min bedste Ven! nu skal Intet paa Jorden kunne volde mig i Djeblits Angstelse!

(Bag kommer).

Fag. Hr. Acres er nylig ankommen og onsker at hilse paa Herren.

Absolute. Hillemand! saa maa Du blive lidt endnu, Faulkland; denne Acres boer en Mælvesej fra Sir Anthony; han vil kunne

fortælle Dig, hvorledes Din Forlovede har haft det, siden Du forlod hende. (til Bag) Lad Hr. Acres komme!

(Bag gaaer).

Faulkland. Saal han er noje bekjendt med Familien?

Absolute. Han er en intim Ven af den; Du maa paa ingen Maade gaae; hans Personlighed vil desuden more Dig.

Faulkland. Lad gaae! der er jo Et og Andet, jeg nok gad høre lidt Bested om.

Absolute. Han er paa en Maade min Medbejler, det vil sige mit andet Jegs, thi han aner ikke, at hans Ben, Captain Absolute, nogenfnde har seet vor faaelses Tilbedste. Det er pudseerligt nok at høre ham beklage sig for mig over en vis Beverley, som er hans Medbejler, som skjuler sig saa....

Faulkland. Tyd! der er han.

Tredie Oprin.

De Forrige. Acres.

Acres. Ha, min kjære Ven, min bedste Captain, min ærlige Jack, hvor staaer det sig? jeg er lige ankommen som Du seer.

— Min Herre, Deres ærbodigste Tiener. — Det var en Pockers Hede at kjøre i, Jack, ved Pidst og Hjul! jeg er rejst som en Comet med en lang Hale af Stov efter mig. Absolute. Ja, Bob, Du er i Sandhed en excentrisk Planet; men vi vide godt, hvad det er for en Attractionskraft, som trækker Dig her til. — Tillad mig at presentere Hr. Faulkland for Dig: Hr. Faulkland, Hr. Acres.

Acres. Det er mig en usigelig Formøielse, min Herre, jeg haaber, vi skulle blive nærmere bekjendt med hinanden. Men, Jack, er det Hr. Faulkland, som....?

Absolute. Jawist, Bob, Froken Melvilles Faulkland.

Acres. Naa saa! — Hun og Din Fader maae være ankommen lige for mig; Du har formodentlig seet dem? — ah! Hr. Faulkland, De er sandelig en lykkelig Mand!

Faulkland. Jeg har endnu ikke seet Froken Melville. — Jeg haaber, hun har været rast og vel tilmode i Devonshire?

Acres. Aldrig seet hende mere glad og fornyet, aldrig i mit Liv. Ved Roser og Villier! hun har været frist som en Fis.

Faulkland. Virkelig! — Jeg har dog hørt, at hun skal have været lidt upasselig.

Acres. Falst, min Herre, falst, bare sagt for at ærgre Dem; det Morsatte har været Tilfældet, det forstikrer jeg Dem.

Faulkland. Der seer Du, Jack, hvor meget bedre hun er faren end jeg! jeg har næsten været syg af Angstelse.

Absolute. Er Du nu vred paa Din Forlovede, fordi hun ikke har været syg?

Faulkland. Bist ikke, Du misforstaaer

mig; stjondt en lille Upasselighed just ikke er en unnaturalig Folge af Adstillelse fra den, man elster. Siiig mig oprigtigt — er der ikke noget Uførligt i denne robuste, følesløse Sunhed?

Absolute. Jovist, det var meget ufsærligt af kende at være rast i Din Fraværelse.

Acres. God Lejlighed Du har, Jack.

Faulkland. Men De sagde, at Kroten Melville havde været saa overordentlig rast; saa har hun formodentlig været munter og lystig? altid i godt Lune, ikke sandt?

Acles. Munter og lystig! hun har, dandse mig! været Ballernes Dronning overalt; saa livlig og underholdende; altid vittig og i godt Humeur!

Faulkland. Seer Du, Jack, seer Du? o, Fruentimmerne besidde en vis naturalig Lystighed, som Intet kan faae Bugt med! hvor er det muligt? hun fornojet — og jeg borte!

Absolute. Hold dog engang op, det er altfor galt! for et Djeblit siden var Du jo kun bange for, at hun ikke skulde have været fornojet.

Faulkland. Men, Jack, har jeg været den, der gav den lystige Tone an i Selstaberne?

Absolute. Nej, det har Du sandelig ikke.

Faulkland. Har jeg været livlig og munter?

Absolute. Nej, paa Ere, jeg frikender Dig.

Faulkland. Har jeg bestandig været vittig og i godt Lune?

Absolute. Nej, min Tro om Du har; Du har, oprigtig talt, været forbandet kædelig.

Acres. Hvad er der i vejen med Hr Faulkland?

Absolute. Han ytrer kun sin Tilfredshed over at høre, at Julie har været saa rast og fornojet; det er det Hele, ikke sandt Faulkland?

Faulkland. Det fornojer mig sørdeles meget — ja, javist, hun har et lykkeligt Sind.

Acres. Ja, om hun har! og saa er hun saa dannedt, har saa klar en Stemme, spiller saa yndigt paa Klaveer, er saa stor en Meester i det Hoje og det Dybe, det glemmeintrængende Starke, det Rumlende og det Hvislende! ved Roder og Pavser! hvor kvidrede hun ikke desligt ved Madam Pianos sidste Coneert!

Faulkland. Der seer Du igien! hvad siger Du nu dertil? — Nu hører Du jo, at hun har moret sig og sunget — hun har ikke offret mig en Tante!

Absolute. Passiar, Menneske! Musik er jo Ræring for Kjærlighed.

Faulkland. Baja, det kan jo være. — Men siiig mig Hr. — hvad Poffet er det

nu, han hedder? — haffer De ikke, hvad det var for Sange, Kreken Melville sang?

Acres. Ikke saa noje, ikke saa noje.

Faulkland. Uden Divil var det lutter rorende, sinuks melantolste Melodier, som f. Ex. — De erindrer maaſſee denne: "Langt fernet fra min Sjæls Tilbede"?

Acres. Nej, den var det ikke.

Faulkland. Eller: "Bister, I blide Binde! vifter, I blide Binde!"?

Acres. Nej, langtfra, langtfra; — men nu haffer jeg en af dem: "Mit Hjerte er mit, og min Billie er fri."

Faulkland. O, Daare, som jeg var, at knypte hele min Lyksalighed til et saa letfundigt Bæſen! Gudsod! at gaae faaledes omkring og synde i alle Selstaberne! at kvæge sit letfundige Hjerte med lystige Biser! hvad siger Du dertil, Jack?

Absolute. Ikke Andet, end at det skulde glæde mig at høre om min Forlovede, at hun havde været ligesaas munter.

Faulkland. Ja, ja, javist, jeg græmmer mig jo heller ikke over, at hun har været fornojet; det glæder mig vartimod, jeg onſter ikke, at hun skulde have været syg eller bedrovet — men jeg synes blot, at et sympathiserende Hjerte netop burde have givet sig tilhængende i Valget af sine Sange. Hun kunde gjerne have været rast med Maade og saa at sige vemondig glad; — men det aner mig, at hun ogsaa har dandset.

Acres. De taler om at dandse?

Absolute. Min Ven Faulkland siger, at hans Forlovede dandser ligesaas sinuks som hun synger.

Acres. Ja Skam gjor hun det. Paa vort sidste Beddelobbsbal...

Faulkland. Seer Du, seer Du? jeg sagde det nok! o, huu kommer sig fortrefligt i min Fraværelse. Hun dandser! — Hendes Geleſer maaæ have været mine ganſte modſatte; jeg har været bekymret, tavæ, tanfæuld, har holdt mig hjemme, har hæft Græmmeſe om Dagen og sovnloſe Nætter; hun derimod har svælget i Sundhed, Lyſtighed, Latter, Sang og Dands! o, den fordomte Leſfarbighed!

Absolute. Proſituer Dig dog for Guds Styld ikke, Faulkland. Om hun ogsaa har dandset, hvad gjor saa det? Selstabslivet gjor det jo ofte til en Pligt.

Faulkland. Nuvel, nuvel, jeg skal syre mig — det er maaſſee, som Du siger — for Formens Styld. Men jeg synes, Hr. Acres, at De roſte den Anſtand, hvormed Kroten Melville dandser Menuet, ikke sandt?

Acres. Ja, den indeſtaer jeg for; men jeg vilde egentlig tale om hendes Country-Dandſe; dem dandser hun, Fanden slaae Entrechats! med en saadan Air!

Faulkland. For en Ulykke! forsvær det, Absolute; hvorfor forsværer Du det ikke? — Country-Dandſe, Balſis og Nill! kan man nu

bebredie mig Noget? — Jeg kunde have tilgivet hende en Menuet, det stulde jeg ikke have taget mig nær; men Country-Dandse! jeg kunde endog have tilgivet hende, at have figureret i en Cottillon, det troer jeg, at jeg kunde have tilgivet hende; men at lade sig trække omkring som en Abekat en heel Aften igjennem; at lade sig begrame af en Sværme pyntede og forelsede Løvse; at gjøre Pas som en Beriderhoppel o. Jack, en virkelig bly og finifolende Kvinde vilde altrig træde en Country-Dands med nogen Anden end sin Forlovede, og, selv i dette Tilfælde, burde de øvrige Par være hendas Onkler og Tantre!

Absolute. Naturligvis! Bedstefædre og Bedstefødre!

Faulkland. Selv om der kun er en Eneste i de Dandsendes Rækker, som har en ureen Tanke, saa vil denne dog udbrede sig som en Smitte: Pulsen vil slæae stærkere under Rilens vellystige Bevægelsel, Lusten vil blive opsyldt af ualmindelige Elstovsuk, og Kjærlighedens Rue vil som en electrisf Gnist gjen-nemfare hvert Led i Kjæden. — Jeg maa nu forlade Dig; jeg tilstaaer, at jeg er blevet noget varm — naar blot den sordomte Caban ikke har mæret det!

(Vil gaaer.)

Absolute. Bliv dog lidt endnu og taf Hr. Acres for hans gode Esterretninger.

Faulkland. Gid Fanden havde baade ham og hans Esterretninger!

(Gaaer.)

Hjerde Oprin.

Absolute. Acres.

Absolute. Ha ha ha! stakkels Faulkland! det er ikke fem Minuter siden, da "Intet paa Jorden mere stulde kunne volde ham et Dilebliks Vægtselste!"

Acres. Hr. Faulkland blev da ikke vred, fordi jeg roste hans Forlovede?

Absolute. Jeg troer, han blev lidt stinksy, Bob.

Acres. Nei virkelig? Ha ha! stinksy paa mig? det er ypperligt!

Absolute. Der er da ikke noget forunderligt i det, Bob; Du kan være vis paa, at Dit livlige, yndesfulde Basen, Dine insinuante Manerer ville sætte adstillinge Hjerter i Brand her.

Acres. Aa Hjas! ha ha! sætte Hjerter i Brand! ha ha ha! — Men Du ved da, at jeg ikke længer er fri? — Min kjære Lydia har lagt Beslag paa mig. Ude paa Landet funde hun ikke udstaae mig, fordi jeg gif saa smagloft klædt; men, ved alle Fyndser og Kvæster! her skal jeg gribte Lingen anderledes an. Nu har min gammeldags Moder ikke længer Noget at sige — og nu skulle mine gamle Klæder faae at mærke, hvem der er Herre. Min Jagtfrække kasserer jeg frist-

væk; Skindbuxerne giver jeg Neissepas — Mit Haar har allerede i nogen Tid været under Dressur.

Absolute. Nei?

Acres. Jo — Sidekrollerne ere rigtignok lidt stridige, men Baghaaret er desto fejligere.

Absolute. Ja, Du vil snart gjøre Fremstridt.

Acres. Det stulde jeg ogsaa mene; og kan jeg saa faae sat i denne Hændrik Beversley — Gudstod! han skal, klæde mine Pistoler! faae at mærke, hvad jeg er blevet for en Karl!

Absolute. Talt som en Mand, Bob! — Men, med Forlov, jeg synes, Du har en egen, ny Maade at bande paa?

Acres. Ha ha! naa, saa Du har bemærket det? det er meget fint, ikke sandt? — Jeg har dog ikke selv fundet paa det; men en Landevarnsbøficer, en meget belæst Mand, sagde mig engang, at der ikke var nogen Mening i de almindelige Eder, og at det kun var deres Elde, som holdt dem i Hævd; thi, sagde han, de Gamle noiedes altrig med en Ed eller saa, men pleiede at sværge ved Jupiter, ved Bacchus, ved Mars, ved Venus eller ved Pallas, alt efter som Meningen fordelede det, og min gode Major meente derfor, at Eden først var, hvad den burde være, naar den var et Ecko af Meningen; det kaldes refererende Eder — ha ha! er det ikke fint, hvad?

Absolute. Meget fint og meget originalt, og jeg twivler ikke paa, at de gængse Eder ville blive fortrængte.

Acres. Det ville de! de mest afholdte Udtryk høre lidt efter lidt op at blive brugte; sgu'erne synge paa deres sidste Vers.

Fag (Kommer ind). Der er en Herre, som ønsker at tale med Dem. Skal jeg vise ham op i Dagligstuen?

Absolute. Ja, det kan Du.

Acres. Nu maa jeg afsæde.

Absolute. Stop lidt! hvem er det, Fag?

Fag. Deres Fader.

Absolute. Din Lommel! hvorfor visste Du ham da ikke strax herop? (Fag gaaer.)

Acres. Du har ventelig Forretninger med Sir Anthony. Jeg venter Brev fra Fru Malayrop; jeg har ogsaa sendt Bud til min kjære Ben Sir Lucius O'Drigger — altsaa: farvel, Jack! vi træffes da iasten? saa ville vi drikke min lille Lydia's Skål i en Flaske Champagne.

Absolute. Det skal jeg med Fornoelse. (Acres gaaer.)

Femte Oprin.

Absolute. Strax efter Sir Anthony.

Absolute (alene). Naa, nu vanker der da en faderlig Præken. Jeg haaber, at han ikke

har hørt, hvorfør jeg er kommen hertil. — Gud give dog, at Podagraen havde holdt ham fangen i Devonshire! (Sir Anthony kommer.) Hvor det glæder mig, at see Dem her; De seer saa rast ud! Deres plufseelige Ankomst til Bath gjorde mig ængstlig for Deres Sungher.

Sir Anthony. Ja Du var vist grumme bange, Jack! — Du er kommen hertil, for at hørre, ikke sandt?

Absolute. Jo, jeg er her i Tjenesteanliggender.

Sir Anthony. Nu, det glæder mig at see Dig, sjældt jeg ikke ventede det, thi jeg havde netop ifønde at skrive til Dig angaaende en lille Forretnings sag. Jeg har nemlig i længere Tid gaact og tænt paa, at jeg bliver gammel og svag, og at jeg formodentlig ikke synderlig længe endnu vil være Dig tilbyrde.

Absolute. Jeg beder meget om Forlæselse; men jeg har aldrig seet Dem stærkere og ræstere end nu, og jeg beder Vorherre stædig, at De maa vedblive at være det.

Sir Anthony. Jeg haaber af gansté Hjerte, at Dine Bonner maae blive høje. — Nu da, Jack! jeg har i længere Tid tænt paa, at jeg, ellersom jeg er saa sund og stærk, maasee endnu i lang Tid vil vedblive at være Dig tilbyrde. Jeg indseer godt, at Dine Indtagter, tilligemed hvad jeg hidtil har sendt Dig, maae have været en utilstrækkelig Sum for en rafsk Knos som Du.

Absolute. De er altfor god.

Sir Anthony. Nu er det mit Ønske, at min Dreng, endnu mens jeg lever, skal gjøre Figur i Verden. Jeg har derfor besluttet med eet Slag at sætte Dig i en uafhængig Stilling.

Absolute. Deres Godhed overvælder mig.

Sir Anthony. Det glæder mig, at Du vaafskjønner den; om et Par Uger skal Du være Herre over et stort Gods.

Absolute. Mit fremtidige Liv maa vide min Taknemmelighed; jeg kan ikke udtrykke min Beundring for Deres Ædelmodighed. Jeg haaber dog, at De ikke onster, jeg skal forlade Armeen.

Sir Anthony. Det maa Din Kone af gjøre.

Absolute. Min Kone?

Sir Anthony. Jawist, Din Kone; har jeg maasee glemt at omtale hende for?

Absolute. De har aldrig sagt mig et Ord om hende.

Sir Anthony. Hillesdø! hun bør dog ikke forglemmes. Ja, seer Du; den uafhængige Stilling, jeg omtalte, skal Du opnæae ved et Gistermaal; Formuen er belemret med en Kone; men jeg kan ikke troe, at det kan gjøre nogen Forskjel.

Absolute. De forbavser mig.

Sir Anthony. Hvad Djævelen gaaer der

nu af Dig? Du var jo nylig Taknemmeligheden og Føjeligheden selv.

Absolute. Det var jeg. De talte til mig om Uashængighed og Formue, men ikke et Ord om en Kone.

Sir Anthony. Ja, hvad Forskjel gjor ogsaa det? Gudsod! naar Du tager imod Godset, maa Du ogsaa tage imod den levende Besætning.

Absolute. Hvis min Lykke er Prisen, saa beter jeg om Tillyselse til at afflaae Kjøbet.

— Søg mig idetmindste, hvem det er?

Sir Anthony. Hvad kommer det Dig ved? lov Du mig blot at elste og at ægte hende.

Absolute. De forlanger Formeget. Hvor kan De fordre, at jeg skalde elste en Dame, jeg ikke hjælper.

Sir Anthony. Mig forekommer det meget mere urimeligt af Dig at gjøre Indvendinger mod en Dame, Du ikke hjælper.

Absolute. Da maa jeg sige Dem reentud, at jeg elster en anden; mit Hjerte er fængslet til en Engel af en Pige!

Sir Anthony. Saa vær saa god at lade det sende en Undskyldning: det gjor det meget ondt, men Forretninger hindre det i at gjøre sin Opvarming.

Absolute. Men jeg har svoret hende hellige Øster.

Sir Anthony. Lad hende løse Dig fra Dem; lad hende afflaae fra Dem; de ere ikke værd, at Du skalde indløse dem. Desuden formoder jeg, at Du til Gjengjeld har Englens Øster; saa gaaer det jo lige op.

Absolute. De maa undskyde, at jeg een Gang for alle siger Dem, at jeg ikke kan adlyde Dem heri.

Sir Anthony. Hør nu, Jack, jeg har længe hørt paa Dig med Taalmodighed, jeg har været rolig, gansté rolig; men vogt Dig! Du veed, jeg er Føjeligheden selv, naar man ikke gjor mig imod; der er Ingen saa let at lede som jeg, naar jeg kan faae min Billie; men gjor mig blot ikke rasende!

Absolute. Jeg maa gjentage det: i det Punkt kan jeg ikke adlyde Dem.

Sir Anthony. Saa Gud fordonne mig, hvis jeg nogensinde igjen falder Dig Jack!

Absolute. Dersom De blot vilde høre mig...

Sir Anthony. Jeg vil ikke høre et Ord, ikke et eneste Ord! vil Du give mig Dit Øste, saa nik blot; men det siger jeg Dig, Jack, at hvis Du ikke gjor det, saa...

Absolute. Hvorledes? skalde jeg love at ægte — maasee et gammelt Ulykke!

Sir Anthony. For Jænden! hun skal være saa stig som det behager mig: dersom hun havde en Pustel paa hver Skulder, dersom hun var sjov som Taarnet i Visa, dersom hun havde en Hud som en Mumie og et Skjæg som en Jøde — ja, dersom hun saae faaledes ud, siger jeg, saa skalde Du

alligevel forelæste Dig i hende og sidde oppe hele Nætter for at skrive Sonetter om hennes Skjønhed!

Absolute. Det kan man kalde Fornuft og Maadeboldenhed!

Sir Anthony. Ingen Syddigheder, min Drenge, ingen Afskaffetfæger.

Absolute. Jeg har sandelig altrig været mindre opslag til at gjøre Lovier.

Sir Anthony. Ja, Snak har vi nok af! jeg veed, at Du leer i Skægget, at Du vil grine af mig, naar jeg er gaaet.

Absolute. Jeg troer at hjælde mine Pligter bedre.

Sir Anthony. Ingen Hidsighed! vær saa god, ingen Hidsighed! derved kommer Du ingen Bes med mig!

Absolute. Jeg kan forsikre Dem, at jeg aldrig har været mere holdblodig.

Sir Anthony. Lovist! Du er indvendig Hyr og Glæmme! jeg veed det, Din Fyldre; men det gaaer ikke.

Absolute. Men det er dog for galt!

Sir Anthony. Saa, nu bryder det los! kan Du ikke være ligesaa holdblodig som jeg? hvad Djævlen fører Hidsighed til? — See, nu griner Du igjen! opis mig ikke! — Men Du stoler paa min blide Karakter, det gør Du; Du stoler paa min Godmodighed, tag Dig alligevel iagt! selv en Engels Taa-medighed faaer tilslidt Ende. — Men hør nu; jeg giver Dig sex og en halv Time til at tænke derpaa; hvis Du da ubetinget samtykker i at gjøre Alt, hvad jeg forlanger, saa vil jeg maaske endnu med Tiden kunne tilgive Dig; hvis ikke, saa vov ikke at leve paa den samme Hemisphære som jeg; understaa Dig ikke til at indaaende den samme Lust eller at blive bestraalt af det samme Lyk som jeg! jeg frøtager Dig Din Bestalling, jeg fornægter Dig, jeg gør Dig arveos — og Gud fordomme mig, hvis jeg nogensinde igjen kalder Dig Jack!

(Gaaer.)

Sjette Optin.

Absolute. Senere Fag.

Absolute (alene). Blide, milde, betenk-somme Fader! jeg er Deres ærbodigste Ejerner! — Hvor Sir Anthony forstaaer at sige sin Mening paa en hjærlig Maade! — Jeg tor ikke sige ham Sandheden — det gaaer ikke an; — men jeg gør dog vidte, hvad det er for en rig gammel Hex, han har tiltænkt mig. — Og dog giftere han sig selv af Tilbøjelighed, ja var i sin Ungdom en lystig Broder og en driftig Galan!

(Gaaer kommer.)

Fag. Naa, Herre, Deres Fader er da vred tilgavns, kan De troe: en, to, tre var han nebe af Trapperne, mumlede, sjældte

og slog i Rækverket hele Bejen! Kofledrenge og jeg stode ved Døren og bakkede — svop! gav han mig En over Nakken med sin Stok; bring den til Din Herre, sagde han, sparkede saa til den stakfels Stegevender, saa han sloj ind i Gaarden og sjældte os Alle ud for et Hvalpetriumvirat! — Ja, Herre, der-som jeg var i Deres Sted og saae, at min Fader var saa ubehagelig i Omgang, vilde jeg ikke hjælde ved ham.

Absolute. Ti stille med Dine Næsvis-heder! kom Du ikke ind for Andet? asvejen med Dig? (Stubber ham tilste og gaaer.)

Syvende Optin.

Fag. Senere Bjskendrenge.

Fag (alene). Det er rigtigt! Sir Anthony har min Herre under Pibsken, min Herre er bange for at svare sin Fader — og saa la-der han sin Brede gaae ud over stakfels Hæg! men det er nedrigt, det er uretfærdigt saaledes at henvne sig paa den Horste den Bedste, fordi man er vred paa en Anden; det rober det værste Sind, den laveste Tænke-maade...

Drenge (Kommer). Hr. Fag, Hr. Fag!

Deres Herre falder paa Dem!

Fag. Naa, Din lille, stidne Hund!

Du behøver ikke at brole saadan! — den smaa-lige Tænkenaade, den...

Drenge. Skynd Dem, Hr. Fag, skynd Dem!

Fag. Skynd Dem, skynd Dem? ja, jeg skal skynde Dig, Din næsviske Knægt! skal jeg ogsaa lade mig commandere af Dig? Din usortstammede Stegevender!

(Sværer til ham og slaaer ham, idet han gaaer ud.)

Ottende Optin.

(Den nordre Paradeplads.)

Louise.

Louise (alene). Saa, nu faaer jeg da en ny Medbejler at føre paa min Frøkens Liste: en Capitain Absolute. Jeg vil imidlertid ikke indtrive ham, for min Pung har faaet behørig Underretning. Stakfels Acres har faaet sin Aftest, og jeg har beviist ham den fæste venlige Ejerneste, idet jeg lod ham vide, at Beverley er kommen for ham. — Sir Lueius plejer at være meget punktlig, naar han venter at høre fra sin hjælle Delia, som han kalder hende; jeg begriber ikke, hvor han bliver af. Dette Bedrageri trykker forresten min Samvittighed noget; men jeg vilde ikke faaee saa gode Driftkeynige, naar min Helt vidste, at hans gudommelige Delia er henimod de halvtreds — og sin egen Herre.

Niende Oprin.

Louise. Sir Lucius O'Trigger.

Sir Lucius. Maa, min lille Gesandt, jeg har min Tro sogt ester Dig; jeg har ventet en god halv Time paa den sondre Paradeplads.

Louise (i en enstoldig Tone). O Jemini! og jeg har ventet paa Deres Velbaarenhed her paa den nordre.

Sir Lucius. Saa det har Du? ja saa er det derfor, vi ikke have modt hinanden. Det er forresten besynderligt, at jeg ikke saae Dig gaae ud, thi jeg sad og tog mig en Kuur i Kaffehuset henne paa Paradepladsen, og jeg valgte med Forset en Plads ved Bindvet for at passe Dig op.

Louise. Saa vil jeg vœdde, jeg gif forbi, mens De sov.

Sir Lucius. Det maa Du have gjort, og jeg drømte ikke om, at det var saa silde, for jeg vaagnede. — Men hor, min lille Pige, har Du ikke Noget til mig?

Louise. Jovist har jeg, jeg har et Brev til Dem i min Lomme.

Sir Lucius. Seer man det! jeg kunde nok vide, Du ikke kom tomhændet. Lad mig da see, hvad det høre Batlen figer.

Louise (giver ham et Brev). Der, Sir Lucius.

Sir Lucius (tæser). "Min Herre! Kærlighed leder os ofte til at følge et vist Instinct, som har langt større Indflydelse end hele Aars utrettelige Combinationer; og saaledes gif det mig med den Effect, hvori jeg kom ved den første superfluoise Bestuelse af Sir Lucius O'Trigger." — "Meget godt, meget smukt paa Ere! — "Kwindelig Blusferdighed forbryder mig at sige Mere; dog maa jeg tilsoje, at det vilde foraarsage mig en overordentligt Glæde at finde Sir Lucius værdig dette mine Hølelsers sidste Criterion. Delia." — Ja, Louise, hun har min Tro Ordet i sin Magt; hun er, sandt for Herren, Dronningen for alle Ordbøger! det maatte da være Fanden til Ord, som ikke fremstillede sig, naar hun vilde have sat i det, hvor fjernt det saa end laa.

Louise. Ja, Hr. Baron, men en Dame med hendes Erfaring...

Sir Lucius. Erfaring! i sit syttende Aar?

Louise. Sandt nok, Hr. Baron — men hun læser saameget, saa Herren maa forbarme sig, og det gaaer for hende som det var smurt!

Sir Lucius. Javist, hun maa min Tro være meget belevst for at kunne skrive saaledes; og dog maa jeg tilstaae, at hendes Stil er noget fri; i dette Brev lader hun for Exempel en Mængde Ord gjøre Ejendomme, som vilde blive casserede ved alle Sessioner i hele Christenheden.

Louise. O, Sir Lucius, De stulre bare høre hende tale om Dem!

Sir Lucius. Siiig hende, at jeg skal blive hende den bedste Egtemand paa Jorden, og ovenføjebet give hende en Ladytitel! men vi maae have den gamle Frues Tilladelse og idetstede gjøre Alt som der hør og bor sig.

Louise. Jeg troede, Sir Lucius, at De ikke var rig nok til altid at kunne gjøre det.

Sir Lucius. Der traf Du det netop, min Pige, jeg er saa fattig, at jeg ikke engang har Raad til at begaae en slet Handling. Dersom jeg ikke var forlegen for Yenge, vilde jeg med den største Fornojelse fijæle Din Frøken med samt hendes Formue. Her har Du imidlertid Evid til at kjøbe Baand for, min smukke Pige, og kom saa herhen i aften, saa skal Du saae Svar paa Brevet. Saa, min Snut, nu et Kys, som skal minde Dig derom. (Kysser hende)

Louise. Herre Jemini, Sir Lucius! saadan en Cavaler har jeg aldrig seet for! min Frøken vil ikke kunne lide Dem, naar De er saa uartig.

Sir Lucius. Bist vil hun, Louise, netop! thi denne — hvad Pøkken er det nu, den faldes? — denne Besterendehed er en Egenstab, som Fruentimmerne idelig rose, men som de dog ikke sjætte om at opdage hos deres Eistere. Nej, naar Din Frøken nogensinde spørger Dig, om Sir Lucius har kysset Dig, saa skal Du svare: ja, over hundrede Gange!

Louise. Ja, men vil De da, at jeg skal lyve?

Sir Lucius. Nej, Din lille Taft, Du skal ikke have Noget at bebrejde Dig i saa Henseende. (Gør løsse hende.)

Louise. Det er ogsaa en Stam — der kommer Nogen!

Sir Lucius. Jo, min Tro, vil jeg berolige Din Samvittighed. (Kaaer Die paa Tag og gaaer nynnende bort.)

Tiende Oprin.

Louise. Tag.

Tag. See saa, lille Zomfrau! jeg beter yndigst om Forladelse.

Louise. Herre Gud, hvor De ogsaa forsætter En, Tag!

Tag. De skal ikke forstille Dem, Louise; der er Ingen, som hører paa os. De spiller et dobbelt Spil med os! jeg saae Dem give Baronetten et Brev. Men min Herre skal saae det at vide, og udfordrer han ikke Sir Lucius, saa vil jeg...

Louise. Ha ha ha ha! I Cavalerernes opvartende Cavalerer ere altid saa hidsige. Brevet var fra Fru Malaprop, Tøsse — han er forelsket i Sir Lucius.

Tag. Gud, hvor dog Folk undertiden have en løjerlig Smag! jeg har nu vist over de hundrede Gange gaaet forbi hendes Bindver.

— Men hvad siger da vor unge Frøken? er der noget Bud til min Herre?

Louise. Sorgelige Tidender, Fag. Der er nu kommen en farligere Medbeiler end Acres: Sir Anthony Absolute har friet for sin Son!

Fag. Hvad fornoget, for Capitain Absolute?

Louise. Netop; jeg stod og hørte derpaa.

Fag. Ha ha ha! det er ypperligt! — Farvel, Louise, jeg maa affied med den Esterretning.

Louise. Ja lee De sun, men sandt er det dog. Sisig Deres Herre, at han ikke maa tæbe Moret derfor.

Fag. Han bliver vist utrofelig!

Louise. Og vaalæg ham, ikke at yppre Strid med den unge Absolute.

Fag. Bør aldrig bange for det!

Louise. Bed ham, ikke at tage sig det nær.

Fag. Vi skal nok gjøre vort Bedste.
(De gaar.)

Tredie Handling.

Første Oprin.

Den nordre Paradeplads.

Kapitain Absolute.

Absolute (kommer ind). Fag, havde dog Ret; isierligt nok isandhed: min Fader vil twinge mig til at lægte den selv samme Pige, som jeg har isinde at løbe bort med! — Vor Forbindelse maa imidlertid holdes hemmelig for ham endnu en Tid, thi han gaaer altfor stormende tilværks i slige Anliggender. — Foreløbig vil jeg dog tage mine Ord tilbage; saa seer min Omvendelse jo rigtignok noget hurtigt, men jeg vil forsikre ham, at den er desto oprigtigere. — Naa, der kommer han. Han seer Pockers gnaven ud.
(Gaaer tilside.)

Andet Oprin.

Sir Anthony. Capitain Absolute.

Sir Anthony. Nei, jeg vil hellere doe end tilgive ham! doe, sagde jeg? jeg vil leve end halvt Aarbundrede endnu for at plage ham. Hans Uforstammelethavde næv gjort mig bidsig, da vi sidst taltes ved; han er saa lidenskabelig og stivsindet! hvem kan han have arvet det efter? — Det er Taffken, jeg har, for at have ladet ham blive min Første:

søgte, for at have sat ham i et Regiment, da han var tolv Aar gammel, og for siden den Tid at have tilstaet ham 50 £ aarlig foruden hans Gage! men nu er det ogsaa forbi mellem os: for mig kan han være hvis Son han vil, jeg vil aldrig mere see ham for mine Øjne — aldrig, aldrig!....

Absolute. Nu gjælder det at sætte et Bededagsansigt op.

Sir Anthony. Bort fra mit Nasyn, Knegt!

Absolute. Jeg kommer som en angerfuld Synder til Dem....

Sir Anthony. En uforstammet Lømmel vilde Du nok sige!

Absolute. Nej, en oprigtigt Angredne: jeg kommer for at erkende min Korfelste og ganske at underkaste mig Deres Billie.

Sir Anthony. Hvad vil det sige?

Absolute. Jeg er gaaet i mig selv, jeg har overvejet, jeg har taget al Deres tidligere Godhed, Kærlighed og Estergivnenhed i Betraetning.

Sir Anthony. Saa det har Du?

Absolute. Jeg har ligeledes overvejet Alt, hvad det behagede Dem at sige angaaende mine Pligter, min skyldige Lydighed og Deres Myndighed.

Sir Anthony. Nu, og hvad saa?

Absolute. Saa blev Resultatet af mine Betragtninger den Beslutning at ville opoffre enhver Tilbøjelighed for at tilfresstille Dem.

Sir Anthony. Nu taler Du fornuftigt, det er der Mening i, det er det Fornuftigste, jeg nogensinde har hørt Dig sige. Nu vil jeg, Gud forlade mig, talde Dig Jack igjen.

Absolute. Det glæder mig hjerteligt.

Sir Anthony. Ja, min kjære Jack, saa vil jeg da ogsaa underrette Dig om, hvem Din tilkommende Kone er. Det var sun Den lidenskabelighed og Hestighed, som hindrede mig i strax at sige Dig det. Nu skal Du see, hvor forbavset og henryst Du vil blive — nu skal Du see! — hvad synes Du om Frøken Lydia Languish?

Absolute. Languish? er det Languisherne i Worcestershire?

Sir Anthony. Worcestershire? nei. Har Du aldrig set Fru Malaprop og hendes Niece, Frøken Lydia Languish, som kom til at boe i vort Naboskov, fort for Du blev beordret til Dit Regiment?

Absolute. Malaprop? Languish? jeg mindes ikke at have hørt de Navne før. Dog — bi lidt, nu synes jeg, at jeg kan erindre — sovist, Languish, Languish, hun er stælojet, ikke sandt? og rødhæret?

Sir Absolute. Stælojet! rødhæret! gu er hun ej!

Absolute. Saa maa jeg have glemt — det maa være en anden...

Sir Anthony. Hor, Jack, hvad mener Du om en blomstrende, elskværdig, syttenaarig Pige?

Absolute. Hvad det angaaer, saa er det

mig fuldkommen ligegyldigt; jeg ønsker kun at gøre Dem tilpas.

Sir Anthony. Ja, min Jack, saadant et Par Dine! saadant et Par Dine! saa uskyldigt bly, saa blusfærdigt bestedne! hvis Bliske kun udtrykke og opvække Kjærligheds tanker! og saa hendes Kinder, Jack, hendes Kinder, som blusse højt ved Alt, hvad hendes snaksomme Dine robe! og saa hendes Læber, som enten smile over deres egen Hemmelighedsfuldhed, eller som bære et Udtale af elstværdig Trods og Egenraadighed!

Absolute (afslades). Jo, det er ganske rigtigt hende. Der har Du gjort Dine Sager godt, Du Gamle!

Sir Anthony. Og saa hendes Hals, Jack! — o, Jack, Jack!

Absolute. Hvem af dem skal jeg saa have, Nieceen eller Tanten?

Sir Anthony. Følesløse Uhyre, jeg forægter Dig! — Da jeg var i Din Alder, vilde en saadan Bestrivelse have bragt mig til at fare afsted som en Naket. — Tanten! jo der skalde vi have det! Gudsod! da jeg løb bort med Din Moder, vilde jeg ikke for Alverden have spildt en Tanke paa saadant et gammelt, sygt Uhyre.

Absolute. Ikke engang for at behage Deres Fader?

Sir Anthony. For at behage min Fader? nei, ikke for at behage... og dog, jo, jo, hvis min Fader virkelig havde ønsket det — men det er ogsaa en anden Sag — og dog var han ikke den føjelige Fader, som jeg er.

Absolute. Det var han sikkert ikke.

Sir Anthony. Men Du er dog ikke bedrevet over at høre, at Din Forlovede er saa smuk?

Absolute. Jeg gjetntager det: mit eneste Ønske er at behage Dem. Derned vil jeg ikke sige, at jeg synes mindre godt om et Fruentimmer, fordi hun er smuk; men, hvis De behager at erindre, saa lod De for nogle Ord falde om en Pukkel eller to, eet Dje og flere saadanne Indigheder, og sjældt jeg just ikke er meget træsen, saa tilstaaer jeg, at jeg hellere vilde have en Kone med det sædvanlige Antal Lemimer og et indskrænket Kvæntum Ryg; thi sjældt eet Dje kan være meget behageligt, saa vilde jeg ikke gierne, da Verdens Jordomsfuldhed nu engang udtales sig for to, affectere en føreleg Smag i den Retning.

Sir Anthony. Hvad Du dog er en phlegmatisk Tosse! er Du en Soldat? Du er jo en fuldkommene Munk! en ussel, føleslos Blok! — Gudsod! jeg kunde have Lyst til selv at gifte mig med Pigen.

Absolute. Ganske til Deres Tjeneste; behager De at frie til Frøken Languish, saa ønsker De formodentlig, at jeg skal gifte mig med Tanten; eller hvis De skal forandre Deres Beslutning og tage den gamle Dame,

saa er det mig det Samme, saa gifter jeg mig med Nieceen.

Sir Anthony. Enten er Du en stor Hybler, eller ogsaa — men nej, jeg ved, at Din Ligegyldighed er forstilt, jeg er vis derpaa, og derfor Posker ivold med det alvorlige Ansigt! tilstaa fun, at det ikke var sondt, hvad Du sagde, var det vel? Du har hylet, ikke sandt? jeg tilgiver Dig aldrig, hvis Du ikke har lojet og forstilt Dig.

Absolute. Det gør migoudt, at min Agtelse for Dem og min Pligtfolelse saaledes kunne blive missforstaade.

Sir Anthony. Gaa Fanden ivold med Din Agtelse og Pligtfolelse! — Høg med mig; jeg striver et Par Ord til Fru Malaprop; Du skal strax gaae hen og besøge hende og Frøken Lydia. Hendes Dine skulle være Prometheus Fækkel for Dig — tom! — Jeg tilgiver Dig aldrig, hvis Du ikke er vanvittig af Henrykelse og Utaalmodighed, naar Du kommer tilbage — og dersom Du ikke er det, saa ægter jeg selv Pigen!

(De gaae.)

Tredie Oprin.

Jules Paallædningsværelse.

Faukland.

Faukland. Man sagde mig, at Julie strax vilde komme tilbage; jeg kan ikke begribe, hvor hun bliver af. Hvor uitt trættefjære, utilfredse Sind forekommer min holdere Hornuft smaaaligt; og dog giver jeg ikke efter for den, men viser mig tvertimod paa den uædleste Maade gnaven og lunefuld mod dette eneste Bæsen, som jeg elstet høiere end mit Liv! jeg erkender det — og kan dog ikke forbedre mig! — Hvor ustrømt en Glæde fraaalede der ikke i hendes Dine, da vi gjenfaaer hinanden? hvilken Følelse og Barneblaar ikke i hendes Ord? — Jeg stammede mig over at synes mindre lykkelig — og dog havde jeg besluttet at modtage hende med Kulde og Bæbrejdelser. Sir Anthony's Nærvoerelse hindrede mig i Udførelsen af mit Forstet; men nu maa jeg have Underretning om, hvorvidt hun virkelig har været saa farvels lykkelig i min Graværelse. — Jeg hører hende komme, ja, jeg hænder Lyden af hendes lette, svævende Gang, naar hun veed, at hendes utsaalmodige Faukland tæller Minuterne, til hun kommer.

Fjerde Oprin.

Faukland. Julie.

Julie. Jeg havde ikke haabet at see Dig saa snart igjen.

Faulkland. Kunde jeg lade mig noje med den første Velkomsthilsen, som tabte sin Hjerte-
lighed, da en tredie Person var tilstede?

Julie. O, Faulkland, Din Venlighed gør mig nu saa lykkelig, at jeg ikke vil tenke paa den Kulde, hvormed Du modtog mig.

Faulkland. Det er Indbildung, Julie, jeg var lykkelig ved at gjensee Dig, ved at see Dig saa vel. Jeg havde jo vel ingen Grund til at vide mig hold imod Dig?

Julie. O, nej; men der er dog Noget, Du har taget mig ilde op; Du maa ikke fortælle, hvad det er.

Faulkland. Nuvel, jeg vil tilstaae Dig, at min Glæde over at høre Eders Nabo Aeres fortalte, at Du var raff og ankommen hertil, blev noget formindsket, da han fortalte vidt og brent om det lyftige Lune, hvori Du havde været i Devonshire, om Din Munterhed, Din Sang, Din Dans og jeg ved ikke selv hvad Mere; thi min Karakter er nu engang saaledes, Julie, at jeg vilde betrægte ethvert Dieblits Glæde under Din Gravereelse som et Brud paa min Trofasthed.

Julie. Skal jeg da aldrig kunne ophøre at bebrejte Dig denne piinlige, smaalige Lenesultbed? kan en faaadan-Dumrians løse Udsagn rocke Din Tro paa min prøvede Kjærlighed?

Faulkland. Det kan den ikke, Julie, nej, nej — naar Du blot har været lykkelig, vil jeg ogsaa være det. Men siig mig blot, at det ikke var af Overgivnenhed, at Du sang; siig, at Du tenkte paa Din Faulkland, medens Du dandsede.

Julie. Jeg kan aldrig være lykkelig, naar Du er borte. Paatager jeg mig en tilfreds Mine, saa er det kun for at vase Verden, at jeg ikke twivler om Din Trofasthed; havde jeg vist mig bedrovet, vilde det have givet onde Tunger Noget at tale om. Tro mig, Faulkland, det er ikke min Hensigt at gjøre Dig Bebrejder, naar jeg figer, at jeg ofte har skjult min Sorg under Smil, for at ikke mine Venner skulde gætte, hvem det var, som ved sin Uvenlighed var Skyld i mine Taarer.

Faulkland. Du har altid været Godheden selv imod mig; jeg maatte være et Uhyre for at kunne nære den svageste Twivl om Din urokkelige Trofasthed.

Julie. Jeg anseer det ogsaa som en Umulighed, at Du skulde kunne gjøre det; men skulde jeg desvagtet nogensinde give Dig den svageste Grund til at troe min Kjærlighed i mindste Maade svækket, maatte jeg da evig blive anført som et Exempel paa Letfærtighed og nedrig Utaknemmelighed!

Faulkland. O, Julie, dette Ord skærer mig i Hjertet! giv jeg intet Krav havde paa Din Taknemmelighed! — Prov Dit Hjerte, Julie; maastee har Du antaget et altfor taknemmeligt Hjertes varme Hølelser for Kjærlighed.

Julie. For hvilke Fortrin vil Du da, at jeg skal else Dig?

Faulkland. For intet Fortrin; at skatte mig for et Aands- eller Legemsfortrins Skyld vilde kun være at agte mig. Og hvad mit Udvortes angaaer, saa har jeg ofte onsets, at jeg var en Bansstabning; jeg kunde da være forvisset om, at jeg ikke skyldte det Dore nogen Deel i Din Kjærlighed.

Julie. Naar Naturen har begavet en Mand med Ekhed, burde han lee deraf og ansee den som ilde anbragt. Jeg har set Maent, der i dette ubetydelige Punkt maastee stode over Dig; men mit Hjerte har aldrig følt, hvad kun Djælene saae.

Faulkland. Det er nu atter ikke smukt af Dig Julie; jeg bryder mig kun lidt om det Dore hos en Mand, men hvis Du elskede mig som jeg onster det, saa vilde Du, selv om jeg var hæslig som en Morian, finde miaa skumfere end enhver Auden.

Julie. Jeg seer, Du har besluttet at tage Alting ilde op. Det Vaand, min salig Fader har knyttet imellem os, giver Dig flere end en Elsters Nettigheder.

Faulkland. Der, Julie, vækter Du paany Forestillinger, som nære og retfærdiggjøre mine Twivl. — Jeg onster ikke dette Vaand løst — nej — jeg er stolt af at være bunden. — Men — maastee det ene er Din dybe Agtelse for vor højtidelige Paat, der har younget Din Tilbøjelighed, som maastee ellers vilde have gjort et helbiger Valg. — Hvad børger mig for, at jeg vilde vedblive at være Gjenstaad for Din bestandige Kjærlighed, hvis Du endnu var fri?

Julie. Saa prøv mig da. — Lad det Skete være uafseet — mit Hjerte vil ikke derfor sole sig friere.

Faulkland. Seer Du! hvor begjærlig Du er efter Din Frihed! hvis Du virkelig elskede mig trofast og underligt, vilde Du ikke give Slip paa mig, om jeg end onstede det.

Julie. Hvor Du martrer mig! jeg kan ikke udholde det!

Faulkland. Det er ikke min Hensigt at beroeve Dig. Holdt jeg mindre af Dig, vilde jeg ikke foraarsage Dig et bekymret Djæblik. Men hor mig: al min utaalmodige Twivlen hidrører fra min Kjærlighed. I Kjærlighedens ere ikke vante til at burdere og hjelne imellem de forskellige Aarsager til Eders Tilbøjelighed, og derfor blive Forstyrrelsen, Taknemmelighedens eller den barnlige Pligtfolelses kolde Indstydelsers ofte misforstaade og tagne for Hjertets Steunne. Jeg vil nødig fremhæve mig selv, men jeg maa dog tilstaae, at hverken min Alder, Person eller Karakter ere saaledes, at de skulde opvække Uvillie; mine Formuesomstændigheder ere saa gode, at enhver Dame kunde regte mig uden at blive bestyldt for Letfærdighed. O, Julie! naar Kjærligheden saaledes saaer